

PSÁNO ŽIVOTEM

JIŘÍ
HALBERŠTÁT

Jiří Halberštát

PSÁNO ŽIVOTEM

Jiří je renesanční člověk, neuvěřitelně vitální, vzdělaný a ušlechtilý. Z jeho díla číší láska k životu a k lidem. Věnuje se mládeži, učí je recitovat. Dospělé zájemce učí psát knihy. Mám veliké štěstí, že jsem ho poznala a mohu s ním pracovat. Díky jemu jsou moje knížky žádané. „Jiříčku, nikdy Ti nemůžu dost poděkovat. Proto říkám jen skromně - děkuji.“

Hana Militká

NARODIL SE ČLOVĚK

Ulice ztichly, je stále všední den.

Tepnami města přestávají proudit dlouhé šňůry aut, z chodníků mizí poslední chodci. Ustává shon, světla v oknech postupně hasnou.

Jedno však stále svítí do noci. Je za ním ticho jenom zdánlivé.

Teď právě se ozval výkřik. Není to zoufalství, není to bázeň.

Je to symbol života.

Ten malý se právě narodil. Hlásí se o místo na tomto světě.

Rád by probudil usínající město.

Nad jeho postýlkou nestojí sudičky. Sám jednou rozhodne o vlastním životě.

Jaký bude?

Dál půjdou všední dny. Lidé i nadále budou umírat, milovat se, ale také rodit se jiní.

Ať tedy za těmi majáky, jež svítí do noci, se rodí šťastnější lidé – do šťastnějšího světa.

MŮJ DEN

Ráno vyskočím z postele (no – není to zrovna výskok), takže prostě vstanu (no, ono to vstávání se trochu protáhne), protože je nutné protáhnout celé tělo. Tuto činnost vykonávám velice poctivě, abych byl velmi dobře připraven po celý den. Jenže – rodiče nemají pochopení a většinou velice důrazně mi dají najevo, že mám vylézt z postele. Prý – ať vylezu. Co se dá dělat? Tak teda vylezu a opět slyším, že se mám rozhybat. No řekněte, copak jsem dělal něco jiného?

Takže vstanu a stojím. Stojím, drbu si hlavu a přitom si rovnám myšlenky a povinnosti pro dnešní den.

A zase hned slyším: „Už jsi byl v koupelně?“ Tak tohle mi přeci nemusí nikdo připomínat (ještě snad schází, aby mi někdo připomínal, že se mám jít vyčůrat). Takže radši stojím a čekám na další pokyny. Nejsou žádné? Dojdu tedy do koupelny a vezmu to velice rychle, aby se rodičům nezdálo, že jsem hned ráno pomalý. Jen vylezu z koupelny, už zase slyším: „Co ty vlasy?“ Hrábnu rukama do nich a říkám: „Dobrý, ne?“ Tím to nekončí: „Co ta pasta kolem pusy?“ Máma neví, že jsem ji tam nechal jako důkaz, že jsem si čistil zuby. Konečně sedám ke stolu, abych se nasnídal. (No nasnídal, prostě sedím a vychutnávám tu chvilku klidu.)

Najednou přijde táta a řekne: „Co nejíš!“ Leknu se a myslím si, že by se tohle dětem nemělo dělat. Říkám: „Tati, já se připravuji do školy“

„Na to jsi měl čas včera, teď jez.“ Tak teda jím a zase se jím zdá, že moc dlouho, protože je čas jít do školy. Bleskurychle vstanu od stolu (no bleskurychle to úplně není), vezmu tašku, ustrojím se a jdu do školy. Ve dveřích slyším: „Máš všechno?“ S pohotovostí mně vlastní řeknu: „Jo, mám všechno,“ a musím přiznat, že nevím, proč mi to máma říká. „Takže svačinu a pití nepotřebuješ?“ To je otázka. Vezmu tedy obojí a jdu.

Ve škole je to podobné, paní učitelka mi zbytečně připomíná, že jsem se nepřezul, zbytečně mi píše poznámku, že jsem zapomněl úkol, jakoby nevěděla, že požadavky na nás jsou stále vyšší. Tohle se mi zdá, že si na mě trochu zasedla a může se jednat o šikanu. Ale zvonek ve škole je milosrdný a hurá na fotbalový trénink. Ani tam to nekončí. Trenér říká: „Kubo, kde máš kopačky?“ No, to je otázka. Říkám: „Asi mi je mamka zapomněla dát.“

Po skončení už čeká táta, kouká a nepochopitelně se ptá: „Tys neměl kopačky?“ Zbytečně, protože já vím, že mu to řekl trenér. A to není zrovna fér. Žalovat se nemá.

A tak se raději v autě přihrčím, mlčím a dělám, že spím.

V duchu si říkám: „To byl zase den.“

ZPOVĚĎ ČTRNÁCTILETÉHO

Já nevím, kdy se to přesně stalo, ale vím, co se stalo. A to vám chci povědět.

Bylo to úplně nečekané. Vstávám jako každé ráno, dorazím do koupelny a najednou žasnu – my máme zrcadlo. Vidím, jak se někdo směje a tak se doplňuji: my jsme ho tam měli patrně odjakživa, mne pouze nezajímalo. A tak se to ráno, o kterém mluvím, zastavím a koukám na toho v zrcadle. Povídám si jen tak pro sebe: „Docela hezkej člověk...“

„S kým to tam mluvíš?“ volá na mne mamka z kuchyně.

„To se ti něco zdá,“ povídám. Protože jak jsem předeslal, mluvil jsem jen tak v duchu pro sebe. A pokračuji ve zkoumání toho v zrcadle.

„Je potřeba udělat něco s těmi vlasy. A hele, pod nosem je už docela slušný knír – musím začít uvažovat o holení.“

Ale dnes ne, protože teď je to symbol mých čtrnácti let.

A koukám dál: „To jsou ramena a svaly,“ pokračuji zas jen tak pro sebe.

„Prosím tě, co se ti dneska stalo, s kým to tam zase mluvíš?“ ptá se mamka opět v kuchyni. A do toho ze svého pokoje ségra: „Mami, nech ho, on blbne!“

Tak to už je moc. Ještě ona do toho a s tak protivným hlasem. Nahodím ramena, srovnám svaly a vrážím do dveří, odkud vyšel ten hrozný hlas.

Co nejvíce drsňácky říkám: „Kdo tady blbne?“

Ale co se nestalo? Místo drsňáckého hlasu se ozvalo něco, co jsem ještě nikdy neslyšel. To se nedá popsat. Prostě mě zradil hlas. Odborně se tomu říká, že mutuju. A tak upouštím od potrestání viníka a opouštím bojiště útekem do svého pokoje.

A tam došlo k tragédii. Navlékám kalhoty a určitě mi je někdo vyměnil, protože jsou nad kotníky. A ten svetr – ruce mi z něj trčí. Nestačím se divit. Všechno je mi malé.

Beru tašku a bez snídaně vyrazím do školy.

A najednou na chodníku zázrak. Zchlazené tělo přináší úplně jiný pocit. Potkávám čtrnáctiletou. Já nemám chuť plácnout ji hlučně po zádech. Zdravím jakoby s proviněním.

MAMINKO, PROSÍM TĚ, NEPIŠ MI...

Můj domov je nádherná zahrada, překrásný dům, pěkný nábytek, všude koberce, bílé záclony ve vysokých oknech. A protože kolem jsou samé děti – říkáme mu domov dětský – někdy taky děcák.

A taky je tady teta kuchařka – výborně vaří...,
a taky teta vychovatelka – je moc hodná...,
a chodí za námi strejdové a tety...
a nosí nám hračky...

A máma napíše jednou za půl roku,
protože kdyby nenapsala,
nebyla bych její.
A já budu čekat zase půl roku
a budu si přát, aby nenapsala.
Prosím Tě, mami, nepiš mi do půl roku,
dopřej mi nový domov s novým tátou a mámou.
Chci s nimi sedět společně u stolu,
budou k nám chodit tety a strejdové
a nemusí nosit žádné hračky.

Prosím Tě, mami, nepiš mi
a já budu na Tebe denně vzpomínat,
že jsi mě přece jen měla ráda,
když jsi mi nenapsala do půl roku.

Chci domov, který znám jen z vyprávění,
chci sedět u stolu s novým tátou a mámou.
Můj domov není jen nádherná zahrada,
překrásný dům, pěkný nábytek...
Můj domov je táta a máma.

PANE, BUĎTE NÁŠ SOUDRUH

Kolik citu a něhy se skrývá za slovem domov. Každý si představí rodinu kolem stolu. Tam sedí táta, máma, děti...

Od slova děti je i domov dětský, pro děti. Bez stolu s mámou a tátou. A pak přicházíme my dospělí, za tolik tatínků a maminek, za dětmi s úsměvy a touhou, alespoň na chvíli zaplnit prázdné místo u toho pomyslného stolu rodinného. A stane se, že za těmito dětmi přijdete se svými dětmi. A pak se stane, že rázem pochopíte.

Ne, možná, že ani doma nemáte takové koberce, jako děti v domově. Možná, že ani stěna u vás doma není tak krásná a...

Dál není třeba vzpomínat a jmenovat. Vaše dítě samo rychle pochopí, o co je bohatší.

V jednom z těch domovů jsme byli hrát divadlo. Byly to chvíle, na které se nezapomíná. Pohádky se líbily, po představení jsme si s dětmi povídali, ale jak čas utíkal, děti byly pořád smutnější. A pak přišlo loučení a za mé dvě ruce se držely... děti. Na vlastní nezbylo místo. Nastalo vyjednávání.

„Pane, zůstaňte u nás, alespoň do rána.“

„Ale vždyť musí domů, to je náš táta,“ říkaly vlastní děti.

„Že u nás zůstanete?“ ozvalo se z ověšených rukou.

„Maminka doma by byla moc smutná,“ zaútočily bolestně vlastní děti.